

Ekstseforvalteren uden tillige at give Sikkerhed for mulige Tab derved, og uden at man var sikker paa, hvorvidt ogsaa Staten maatte og vilde erstatte, hvad der derved muligen maatte tabes. Befyrtingen er endelig ogsaa kommen frem i de Blade, der udgives paa Bornholm. Jeg har derfor ikke villet undlade at stille det af mig anmeldte Spørgsmaal i Forventning om at faae et beroligende Svar af den høitagtede Minister. Jeg har selv den Tro, at Statskassen er forpligtet til at erstatte det omhandlede Tab. Naar jeg privat har modtaget et Depositum, saa skal jeg være ansvarlig derfor, og forvansker jeg det, saa kan jeg blive dømt til at erstatte det. Nu vil man maasse hertil sige, at Ekstseforvalteren jo ogsaa er ansvarlig, at han er ansvarlig baade med sin Person og sit Gods for, hvad han modtager. Men det forekommer mig, at Forholdet dog her maa stille sig noget anderledes. Det forekommer mig, at der er Andre, som maa have Ansvar foruden Ekstseforvalteren. — I det private Liv træffer det jo ofte, at en Forretningsmand ikke selv kan bestirde sine Forretninger, og at han derfor lader dem udføre ved en Fuldmægtig, men denne Fuldmægtig udfører dem da paa hans Ansvar og Tilsvær. Har Fuldmægtigen modtaget fremmede Midler og puttet dem i sin egen Lomme istedetfor at lade Principalen faae dem, da frigjøres Principalen ikke derved for Ansvar, men han vil blive dømt til Erstatning derfor. Saaledes forekommer det mig, at Sagen nu ogsaa maa staa med Hensyn til Ekstseforvalteren. Han er efter min Mening kun Statens Fuldmægtig. Staten har i en smuk Omsorg for de Umyndige, der ikke ere i Stand til selv at varetage deres egne Interesser, og af Omsorg for de Arvinger, der ere fraværende, befalet, at Ekstseforvalteren skal indfinde sig i de Dødsboer, hvor der er saadanne Arvinger, og tillegne sig Midlerne. Det er i Kraft af Lovgivningen herom, at han indfinder sig i Dødsboerne, og det er i Kraft af denne Bemyndigelse, at han har Ret til at tillegne sig disses Midler. Han staar altsaa heri samme Forhold som Fuldmægtigen overfor Principalen, og derfor forekommer det mig, at Statskassen ogsaa maa være

pligtig at erstatte de Tab, der kunne opslaa ved de Foranstaltninger, som han i dette Forhold træffer. Naar jeg privat betror en privat Fuldmægtig Noget, saa har jeg derhos dog altid havt fri Villie — som oftest har jeg da ialtfald havt det — til at afgjøre, hvorvidt jeg vilde betale mine Penge til denne Fuldmægtig eller vilde foretrække at betale til hans Principal. Har jeg ikke Tiltro til Fuldmægtigen, vil jeg i Reglen have fri Afgang til at betale mine Penge til selve Principalen. Men ligeoverfor Spørgsmaalet om Behandlingen af Ekstsemidlerne har jeg ingen Villie. Der finder der en tvungen Indbetaling Sted til Statens Fuldmægtig.

Men, foruden at jeg saaledes synes, at den naturlige Ret maa føre til, at Statskassen bør erstatte det Tab, som kan opstaa ved den tvungne Indbetaling af Ekstsemidler, saa forekommer det mig ogsaa, at der er Meget i vor Lovgivning, der tyder hen paa, at dette bør være Ret og skal være saaledes. Det har saaledes oftere gjentaaget sig, at Statskassen har erstattet bortkomne Midler. Jeg har saaledes allerede i en kongelig Resolution af 10de Marts 1827 set, at Hs. Maj. Kongen resolverede, at nogle Indvarteringspenge, som vare oppebaarne af en afdød Stiftsamtmænd, der havde forsømt at indbetale dem til de Indvarteringsgodtgjorelsesberettigede, og hvis Efterladenskaber ikke gavede Midler til at erstatte dem, paany skulde anvises af Statskassen og udbetales de Vedkommende. Det var et Beløb paa henved 2,500 Rd., hvorom der var Spørgsmaal. Den senere Lovgivning har ogsaa optaget det som en staaende Regel — kan jeg sige — at Statskassen skal være ansvarlig for de Midler, som den befaler indbetalt under dens Forvaltning, ja endogsaa for Midler, der frivillig gives under Statens Bærg. Saaledes forholder det sig jo f. Ex. med Livrente- og Forsorgelsesanstalten. Staten garanterer, at de Indbetalinger, som den tvinger sine Embedsmænd til at gjøre i den nævnte Anstalt for at sikke deres Efterladte, eller rettere, at de Forpligtelser, som Livrenteanstalten derfor paatager sig, blive fyldestgjorte. Staten har endvidere paataget sig Ansvar med Hensyn til det Gods, der